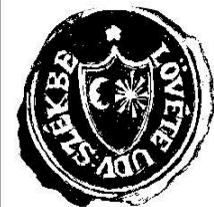

LOVÉTEI KIÁLTÓ

XVII. évfolyam, 1. szám

Ára : 1 lej

2016. JANUÁR

Kányádi Sándor Jön január

Porka havak esedeznek,
sopánkodnak a verebek.
Jegenyefán ócsárolják
Januárt a zajgó csókák.

De Január rá se ránt a
fákon csárogó csókákra,
sem a tetőn dideregve
siránkozó verebekre.

Azért van a csűrön cserép,
bújjon alá, aki veréb,
s a füstölgő kémény mellett,
aki csóka, melegedhet.

Jön Január, megy Január,
kinek-kinek kedvébe jár,
szánkót csusszant, ródlit lódít,
gyermekkel hógolyózik.

A kucsmáján, lám, mit látok,
egy korai hóvirágot.
Sorra sétál minden házat,
s boldog újévet kíváncsát.

Kéz a kézben, ha nehéz is könnyebb

Olyan közel volt, hogy még tisztán emlékszünk Jézus születésének az ünnepére, együtt örült az egész világ, a betlehemi csilgag bevilágított minden család ablakán és a szeretet lengte át az emberi szíveket.

Gyorsan teltek a napok, a házszenelések alkalmával házunkba érkezett az Úr Jézus, betekintve minden család életébe, és a 2015-ös esztendőt az év végi hálaadással fejeztük be. Még fülünkben cseng István pap bácsi szentbeszéde, amikor azt mondta, eltelt újra egy esztendő, az ő örömeivel, bánatával és egy új évnek a küszöbén állunk, új reményekkel, új tennivalókkal, de egy kissé szorongva, hiszen nem tudhatjuk, mit hoz ez az év számunkra.

Beköszöntött az új év, és a farsangi időszak rövidege miatt újra felgyorsultak az események Lovétén, hiszen egymás után következtek a kortárstalálkozók, sorra köszöntöttük az ünnepeltek. Elmondhatjuk, hogy a karácsonyi szeretet lángja január hónapban sem aludt ki, hiszen hétről hétre találkoztak és köszöntötték egymást rég nem látott osztálytársak, a világ minden sarkába szétszóródott gyermekkori játszótársak, akik felidézve a múltat, örülni tudtak egymásnak.

Sajnos, elmondhatjuk azt is, hogy az örömük nem volt felhőtlen, hiszen a nagy ünneplésben sem felejtethetjük el azokat a barátokat, azokat a kedves arcokat, amelyeket csak lelki szemeink előtt láthatunk, hiszen ők eltávoztak közülünk és a béke álmát alusszák.

Amikor az 50 évesek bálján a visszaemlékező kis vetítésben megjelent Gergő pap bácsi jóságos arca a hittanos gyermekek között, elgondolkodtam, hogy a két kis béka története, amelyet többször oly kedvesen elmondott, mennyire helytálló ma is,

vagy talán mondhatnánk még csak most helytálló és tanulni lehet belőle. Akik nem tudják a kis történetet, röviden így szól: két kis béka csatangolt (szökdecselet) és egyszer csak egy tejjel teli edényhez érkeztek. Kíváncsian összenéztek, majd egy ugrás és már úszkáltak is a jó meleg tejben, amelyet boldogan szürtyölgettek. De egyszer csak, azt érezték, hogy talán igen torkosak voltak, sokat ettek és a testük kezdi lehúzni őket, ekkor kétségbe eseten menekülni akartak, de az edény faláról mindig visszacsúsztak. Kis idő múlva, az egyik béka feladta a harcot és élettelenül lebegett a tej felszínén, a másik viszont küzdött, csabikált, rugdosott, míg egyszer csak kis keménységet érzett a talpa alatt. Ekkor még jobban küzdött, míg végre a tejből sajtotcska lett a lába alatt, majd egy ugrás, és kint volt, boldogan ugrált odébb, mert nem adta fel a harcot és a reményt. Igen, kis történet, de elgondolkodtató, hiszen életünk folyamán hányszor és hányszor buktatókhoz érünk, úgy érezzük minden ellenünk szegül, reményvesztetten elcsüggedve állunk tehetetlenül, de ahelyett, hogy siránkoznánk, sajnálatnánk magunkat, fel kell nézni az égre, ha szégyenkezve is, mert talán közben megfeledkezünk Teremtőnkéről, nézzünk fel, kérjük a segítségét és akkor újra talpra állunk.

Az egyik hadvezér csatát veszített és bánatosan ült egy kövön, hiszen úgy érezte mindent elvesztett. Ekkor észreveszi, hogy egy kis hangya saját súlyánál sokkal nagyobb fadarabot cipel, és amikor már érne fel a kő tetejére, mindig visszaesik. De a hangya nem adja fel, sokadik nekifutásában végre felér és boldogan halad a célja felé. Ekkor a hadvezér szégyenkezve elgondolkodik, hogy a hangya nem adta fel a reményt, én ilyen könnyen feladom, vette a trombitát, összehívta seregét és végül csatát nyert.

Kicsi történetek, de segítenek nekünk is az új évben a megpróbáltatások leküzdésében. Mindenki meg kell harcolja a maga harcát, őseink példájából erőt meríthetünk,

folytatás a 2. oldalon

folytatás az 1. oldalról

hiszen ők többszörösen megküzdöttek a mindennapi betevő falatokért, de anélkül nem ültek le az asztalhoz, hogy keresztet ne vetettek volna, meghívták Jézust is és nem vágták meg a kenyeret addig, amíg keresztet nem rajzoltak rá.

Most talán mondhatjuk, hogy nem kell megválni, mert szeletelt kenyeret eszünk, pedig most még jobban kellene Isten áldása, mert valljuk be, pazarolunk, dúskálunk a jóban, hiszen ezelőtt a kenyeret nem dobták el, mert minden kicsi karéj életmentő volt a nagy család számára.

Kérjük a jó Istent, adjon az új évben egészséget, békességet, és ha néha jönnek a megpróbáltatások, álljon mellettünk és adjon erőt a nehézségek elviselésére.

"Ó ne búsulj föld árva gyermeke,
Ha körül vesz a bajok serege.
Rózsa nyílik a kín tövisen,
Nyugodjál meg az Égi végzetzen."

Lázár Béla

Utcatalálkozó - utcabál

Nem újkeletű dolog, őseink is minden farsangban megtartották a Gál utcában az utcabált.

A faluban nincsen még egy ilyen utca, ami az utóbbi 60 évben ennyi változáson ment volna át, mint a Gál utca. Az utca egy fő utcából és két mellékutcából, zsákutcából áll, na meg a tömbházhoz vezető kis behajtóból. A mi zsákutcánkat valamikor Sata utcának hívták, a többinek külön nevet nem tudok, viszont egy időben használtuk az Iskola utca nevet is az egész utcának. A Főúton még a szomszédsághoz tartoztak Síróéktól (Stélik Irmáéktól) le a kórházig. Hogy milyen változások voltak, hát megteltünk intézményekkel, s egy tömbháznai szomszédsággal.

Először a belső iskola épült fel az 1960-as években, majd hamarosan az új iskola, utána a "blokk" és a sportterem. Ha jól emlékszem, a rendőrség épülete volt a legutolsó közintézmény, új házak is épültek, új szomszédok is kerültek, akiket hozott Isten, és érezzék jól magukat közöttünk.

Valamikor is a Gál utcát egy összetartó közösségnek tartották, ma is azok vagyunk, nem hiába mondják, hogy egy jó szomszéd felér egy testvérrel, mert ez így is van, bármilyen bajunk van, legyen az anyagi, szellemi vagy fizikai, első a szomszéd, aki észreveszi, s ha nem, hozzájuk bizalommal fordul az ember. Én még olyant nem tapasztaltam, hogy a segítséget bárki egy is megtagadta volna, vagy mi ne segítettünk volna másoknak. Mondhatják mások, jó-jó, könnyű neked, mert három testvéred is szomszéd, ez így van, de nekem tőszomszédok, sokszor adódik meg, hogy hamarabb kilincselek bennebb, mint odakint az utca végén. De azért így is nagyon jó, hogy testvéreim még szomszédjaim is. Arról regényt lehetne írni, hogy az én, rövidnek nem mondható életemben, mennyi minden történt az utcában. Röviden csak annyit, ami az édesapám

utolsó búcsúztatójában elhangzott:

"Születtünk, meghalunk,
Ez mindannyiunk sorsa."

A születés és a halál, ami változtatja az utca lakóit, de voltak szenvedések, amikor a halál gyermekeket ragadott el. De mondjuk, hogy házasságok is voltak, lakodalmak, majd kisbabák, az egyiken együtt sírtunk, a másikon együtt örültünk.

A tömbház lakóival egy érdekes szomszédság alakult ki, amit nem csak mi, hanem ők is úgy éreznek. Nincs közvetlen kapcsolatunk velük, ők megvannak a maguk kis világában, hiszen annyian vannak, hogy egymás közt meg tudják oldani gondjaikat. Mégis kell valami, ami összetartásunkat kifejezheti, s ez az utcabál. Régen házaknál szervezték, kosaras bálként, ma már elmegyünk a vendéglőbe, s eszünk, iszunk, énekelünk, táncolunk együtt. Valami hat évig nem szerveztük meg mostanában, de az idén a farsang rövidege nem zavart, megszerveztük a helyi vendéglőben, és a visszajelzések alapján mindenki jól érezte magát. Adja Isten, hogy megérhessük a jövőt, s még sokszor találkozhasunk, egészségben, békességben!

Régebben nem csak utcabál volt, ahova közösségi szinten elmentek, hanem volt az asszonyoknak a cukk (fonó), ahol kézimunkáztak, téli esteken beszélgettek, viccelődtek, sokszor mentek télen a férfiak is egymáshoz kártyázni.

Utcánként volt a rózsafüzér társulatok kialakulása is, kilencedeket is utcánként végeztek, mint pl. szentcsalád, karácsony előtt. Még a templomba, Kisasszony napjára a virágfüzéreket is utcánként készítették, s meg volt mindegyiknek a maga helye, és minden évben ugyanoda tették annak az utcának a virágfüzérét.

Volt egy borvizes láda, nagy, mint egy szekér, s abban rekeszek korsóknak, mindenkinek meg volt a maga rekesze, és minden héten, ahogy sorra következtek, hoztak egy szekér nádasszéki borvizet. Akinek nem volt befogója, az valakit felfogadott az ő szeribe. Folyt a közösségi élet, a család után az utca közössége képezte a legkisebb társulást. Még emlékszem az úgynevezett cigány kasszára. Minden hónapban egyformán összeszedtek valamennyi pénzt, és szerre mindenki kapott egy nagyobb összeget, amiből meg tudta vásárolni, amire szüksége volt. Ma is működnek ilyen kasszák. A kapálást az asszonyok együtt végezték, szerre mind egyiket, akkoriban a pityókaültetés, kapálás, ásás, mind kézi erővel történt. A kalákák meg voltak a férfiaknál is, kaszáláskor, csépléskor, de még házépítésnél is kaláktak, hiszen az építés a mészoltással és a téglavetés-sel kezdődött.

Szeretni, tisztelni kell szomszédjainkat, egy közösség vagyunk velük, s ha visszaemlékszünk az elhunytakra, rebejgen ajkunk imát értük.

A jó Isten segítsen meg, hogy egészségben, jó kedvvel még egy pár évet eltölthessünk együtt, s ha sikerül, jövőben újra egy utcabál keretiben ismét találkozhasunk!

Fazakas Ágnes

Újraindítanak a gyerekosztályt Szentegyházán

A megyei tanács segítségét kérték a kórház felújításához

A Csíkszeredai Megyei Sürgősségi Kórház alárendeltségébe tartozó szentegyházi Egészségügyi Központ egyik épületét látogatta meg Borboly Csaba, Hargita Megye Tanácsának elnöke, Barti Tihamér és Incze Csongor, a megyei tanács alelnökei, András Attila szentegyházi megyei tanácsos, Rus Sándor, Szentegyháza polgármestere és Molnár Tibor, Szentegyháza alpolgármestere szerdán, december 23-án. Sándor Ilona főnővér körbevezette az elöljárókat a ré-

gi gyermekgyógyászati osztálynak is otthont adó épületben, és a megyei tanács támogatását kérte, hogy felújíthassák a részleget, hiszen, mint mondta, szakorvos lenne az osztályra, de az épület tatarozásra szorul.

Barti Tihamér elmondta, keresik a lehetőségét, hogy Hargita Megye Tanácsa ezen egészségügyi intézmény felújításához is támogatást nyújthasson, ezáltal nagyban hozzájárulva az itt élők életszínvonalának javításához.

Incze Csongor hangsúlyozta, hogy a térségben élőknek nagy segítség lenne a kórház, hiszen Székelyudvarhelyre vagy Csíkszeredába kénytelenek elutazni orvosi ellátásért. Ugyanakkor reméli, hogy a megyei tanács részéről tudják támogatni, és ezzel hozzájárulhatnak a gyerekvállalás megkönnyítéséhez is.

Borboly Csaba szerint a kórház dolgozói eddig is nagyon sokat tettek az egészségügyi központ érdekében, amelyet érdemes felkarolni és támogatni. - Az itt dolgozók képesek arra, hogy az egyet háromra szaporítsák. Remélem minél hamarabb megtaláljuk a lehetőséget a támogatásra, és újra működhet a gyermekosztály - mondta a megyeelnök.

Csíkszereda, 2015. december 24.

- 25 évesek -

- 30 évesek -

- 40 évesek -

- 50 évesek -

Erre csörög a dió

...ekképpen kezdődik egy játékos gyermekmondóka. Vajon mi, felnőttek, tudunk-e, merünk-e még kicsit gyerekek lenni, csak úgy, lazán gondtalanul, vidáman, egészségesen, összhangban élünk-e magunkkal, s a természettel?

Kiskertünkben általában él egy-két diófa. A termését leginkább süteményekben látjuk viszont, vagy elcseréljük a "Ván díjódóó, fázékét?" szöveget kiabáló házaló árusokkal...

A közönséges dió (*Juglans regia*) rengeteg mindenre használható, fájából készülhet bútór, a kopácsból fapác, alkalmazza a likőripar, de gyógyászati célokra több része is kiválóan alkalmas. A termése az emberi agyhoz hasonlít, kitűnő forrása az antioxidánsoknak (szerepük a szabad gyökök hatástalanítása a szervezetünkben, a flavonoidok pl. immunrendszer erősítők, gyulladáscsökkentő hatásúak, baktériumölők), az esszenciális aminosavaknak (a leucin az izmok energiaforrása, a bőr, csontok, izmok regenerálódását segíti elő), ásványi anyagoknak (Ka, P, Mg, Ca), az omega-3 zsírsavaknak (serkentik az agyműködést, mérsékelik a vér koleszterinszintjét, stb.), tartalmaz különböző vitaminokat is (C, B1, B6, E vitamin, folsav).

A június végétől augusztusig gyűjtött diólevelet is rengeteg célra fel lehet használni. Az ép leveleket megszáritjuk, és nem vágjuk semmiféle fémesszözzel, hanem kézzel tördeljük, morzsoljuk össze, szellős, hűvös helyen tároljuk.

A teája többek között vértisztító, csökkenti a vércukrot, antibiotikus hatása van, serkenti a máj működését, gyomorhurutra jó, nyirokrendszeri betegségekre, salaktalanításra, nőgyógyászati problémákra, bélperazitákra, látásjavításra.

Egy kanál diólevélre egy csésze forró vizet töltünk, 10 perc után leszűrve fogyasztandó. Nem használunk fémesszököket!!! (Én jelenleg 5 hetes diólevél-tea kúrát fogyasztok, kétnaponta két csészével. :)

Hozok egy jó példát: a tavalyelőtt karácsony körül jártam szemészetre, ahol szemnyomást is mértek, az érték 19,5-20 között volt. 20 fölött zöldhályogot húzhat a szem, és akár meg is lehet vakulni. Persze voltak tüneteim előtte, csak nem tudtam, hová tegyem... (Homlok, - szemkörnyéki fájdalom, hullámos látás, auralátás, látótérkiesés, szemvibrálás, fekete pöttyök, stb. Ilyenkor megijedünk, és nem is merünk beszélni róla sokszor...) Naponta fél deci forró vízhez egy ujjbegynyi szárított diólevelet használtam fel - köszönet a diólevélért GY.É.-nak, - a teájával a lecsukott szemhéjat naponta többször áttörölgettem. Fél év után az érték 17 volt...

A diólevél teája lábizzadásra is ajánlott, hajfestésre, viszont a juglon-tartalma miatt főleg belsőleg hosszabb ideig nem szabad használni. Max. 5 hétig ajánlott, kúraszerűen.

A diólevél tea salaktalanító hatását, a nyirokrendszerre gyakorolt hatását pl. jól kiegészíti a svéd masszázis is, szeretettel ajánlom bárkinek, ki érintett. (Vagy akárcsak közérzetjavító, preventív céllal is.)

A masszázis dörzsöléses módszere gyógyítja az ödémát - ami zsírszemcsék, vizeletkristályok, nyirokfollyadék gyulladása után fennmaradt anyagcsere felhalmozódás.

Tehát használjuk fel, amit teremtőnk adott, és az életet ne csak áttébláboljuk: éljük is, őszinte, gyermeki örömmel.

Péter Éva Erika

[valahol]

valahol jeleket véstek a hajnalokba,
mi ezt igyekszünk kisimítani,
mert minden homlok egy-egy hajnal,
minden szó meleg fénysugár,
a hétköznapok vonatfülkéin megül,
alig észrevehető filmriport.

minden jel állomásnyi gond,
de ha kinézünk: látszik a vasárnap,
élesre vasalt tiszta ég,
és bár bennünk néha kileng a béke,
feltelik, apad 40 év üledéke:
a bordasínek sípszava igaz.

valahol jeleket véstek a hajnalokba.
jeleket hagyunk mi is,
hol aszfaltráncokban csillagok izzadnak,
és nincsenek köd-szavak,
nyelvünkön bimbózik az ige,
még pattanásig feszül bennünk tavasz,
nyár;
s egyszer majd kigombolt kabáttal állunk,
mint az őszi fák,
és többé nem adnak ránk új ruhát,
de addig ébredünk, megyünk,
küszöbön túlról visszaérkezünk, ha kell,
azzal a tudattal:
minden homlok egy-egy hajnal.

Péter Éva Erika
(40 éves kortársaimhoz)

DIÁKOLDAL

Farsangi költészet a II. A-ban

MESÉK SZÁRNYÁN

A "Mesék szárnyán" című vetélkedő folytatódott Székelyudvarhelyen. Már a második fordulónál (körzeti szakasz) gondoltuk, hogy nem jutunk tovább, de legnagyobb meglepetésünkre a harmadik fordulón (a megyei versenyen) is részt vehettünk. Itt elnyertük a IV. díjat, aminek nagyon örültünk. Sok mesével és tapasztalattal gazdagodtunk, és a megye legjobb csapataival mérhettük össze tudásunkat.

"Pacsirták" nevű csapatunk tagjai: György Boglárka-Annamária, Bencze Evelin IV. A osztályos, András Dóra, Kolozsi Nóra IV. B osztályos tanulók.

Tél van

Tél van, nem virágzik,
Ilyenkor minden ember fázik.
A madarak is elrepültek,
Nincsen itt még a kikelet.

Tél van, nem tavasz,
Most már minden percben havaz,
A jég is csúszós,
De van, hogy olvadós.

Tél van, nem ősz,
A fák mögött megbújik az őz,
De tavasszal a madarak visszatérnek,
Hirdetve, hogy vége a télnek.

András Szandra, III. osztály

A cicák
Én vagyok a cica,
Egereket fogok,
Szeretem a tejet,
A gazdám engem szeret.
(Mihály Dóra-Kata és
Nyeszter Timea)

Én vagyok a pókember,
Embereket mentek.
Szuperhős vagyok,
Hálót lövök ki.
(Balázs István)

Robin Hood vagyok,
Jó gyerek vagyok,
A nyilaim gyorsak,
Mindig célba találnak.
(András Gábor)

Én idén egy kislány leszek,
Nagyon sokat eszem.
(Mihály Bence)

Mi vagyunk a kis kutyák
Mi kutyák vagyunk,
Idegenre ugatunk.
Pocegeret fogunk,
Macskákat ugatunk.
Mi a macskákat imádjuk,
Mindig kergetjük.
(András Tímea és
Györgylőrincz Edina)

A Himnusz születésnapján, január 22-én - ami 1989 óta a Magyar Kultúra Napja - kiállítás nyílt a Székely Mózes Iskola alsós épületének folyosóján. A kiállított darabok nagyrészt a tanítók magángyűjteményéből kerültek ki és ezekkel szerettünk volna egy kis ösztönző ízelítőt nyújtani a gyerekeknek mindahhoz, amit magyaroknak nevezünk. Így kapott helyet a népviselet, a helyi értékek, a magyar specialitások, a történelmünk, íróink, költőink, zeneszerzőink és a sor, ha nem is végtelen, de hosszú. A képen a legismeretesebb magyar találmányok láthatók, ez a kiállítás központi helyét foglalja el. Ha kedvet kapott, tekintse meg "élőben", szívesen látjuk!

Mag Ottilia, tanító

A királynő
Mi vagyunk a királylányok,
Szépek vagyunk, mint az álom,
Szeretünk bálba menni,
És sokat táncolni.
(András Kata és
Nyeszter Beáta)

Én vagyok a római szenátor,
Nagyon fontos ügyön dolgozom.
(Györgylőrincz Roland
és Kelemen Sándor)

Mi vagyunk a hóemberek
Télen hóból megszületünk.
Tavasszal szomorúan elolvadunk.
Minden új évben újraéledünk.
(Forgács Rajmond és
Mihály Balázs)

Párduc vagyok,
Nagy füben járok,
Nagy állatra vadászom,
És fákra mászom.
(András Gábor és
Golicza Tamás)

Krokodil vagyok,
Vízben lakom,
Jól megy az életem,
A farsangra eljöttem.
(Gábor Lehel)

Anyakönyvi hírek - 2015. december

Születések száma: -

Házasságkötések száma: 1

FÓRIKA ZSOLT és ORBÁN GYÖNGYVÉR

Őszinte részvétünket fejezzük ki a decemberben elhunyt személyek hozzátartozóinak:

FÁBIÁN BÉLA, Lövéte, 373. szám, született 1931-ben

MÁTÉ JÁNOS, Lövéte, 655. szám, született 1949-ben

KORODI CSABA-ATTILA, Lövéte, 1105. szám, született 1950-ben

TÓKOS MÁRTONNÉ, született GÁBOS MARGIT,

Lövéte, 744. szám, született 1946-ban

PÉTER JÓZSEF, Lövéte, 259. szám, született 1940-ben

Régi idők anekdotái

Két székely szekerezik az udvarhelyi sokadalomba.

Szokás szerint beszélgetni kezdenek.

- Van kendnek fia?

Tíz percre rá:

- Van.

Egy órával később:

- Bajusza van-é?

- Van.

Egyszer csak a Cekend lejtőjén megcsúsznak a lovak, és felborul a szekér.

A két székely kórházba kerül. Ott feküsznek egymás mellett a kórteremben, megszólal az egyik:

- Osztán pedri - e?

Budapesti munkára kőműveseket és segédmunkásokat keresünk. Lakás biztosítva. Bérezés megegyezés szerint.

Telefon: 0036-303537408, érdeklődni 8-17 óra között.

Keresem annak a kosztümkabátnak a gazdáját, akivel a nagykorúsítási bálban elcseréltem a sajátomat.

Telefon: 0768821547.

Eladó erdei terület, 90 ár, Őzeresztőben (Kurtapatak), útról könnyen megközelíthető, patak szegélyezi.

Telefon: 0745999805.

Régi arcok sárgult fényképeken

Lövétei menyecske fátyollal, 1868-ból
(Fotó: Orbán Balázs)

Köszönetünket fejezzük ki mindazon személyeknek, akik könyvadományukkal támogatták a Községi Könyvtárat: András József, Beder Tibor, Bencze Edit, Bencze Imre, Budakalász Testvértelepülés, Demeter Csanád, Demeter Ida Emese, Demeter Katalin, György Emőke, Györgypál Imre, Kájoni János Megyei Könyvtár, László István plébános, Lázár Anna, Mag Árpád, Mihály János, Orbán József, Péter Éva Erika.

Köszönetet szeretnék mondani Mihály Ildikó családjának az elhagyott pénztárcám rögtöni és hiánytalan állapotban való visszaszolgáltatásáért. Isten fizesse meg nekik!

LÖVÉTEI KIÁLTÓ

Megjelenik havonta, kiadja a
LÖVÉTEI KIÁLTÓ EGYESÜLET

Főszerkesztő: Mihály János, tördelés és szerkesztés: Demeter Albert, Török József,
titkár: András Kinga, korrektúra: Mag Ottilia

Munkatársak: András Magdolna, András Tamás, András Zsolt, Egyed Emilia, Fazakas Ágnes, Györgylőrincz Ernő,
Lázár Béla, Lázár Zoltán, Mag Ottilia, Molnár Juliánna, Pál Erzsébet, Tódor Attila, Tódor Lóránd

Támogatók: Lövéte Község Helyi Tanácsa, Lövéte Közbirtokossága, Lövétei Római Katolikus Plebánia,
Select Metleplast Kft, Nyko Kft

A szerkesztőség elérhetősége: Lövéte Községi Könyvtár, tel.: 0266-220806,

e-mail: loveteikialto@freemail.hu